

1. Boomhut in brand

Het is vrijdagavond, ongeveer zeven uur.

Frank is bijna thuis.

Naast hem op de achterbank zit Rinke.

Frank zucht tevreden.

Het feestje van Stef was leuk.

Huibert, de grote broer van Stef, zit achter het stuur.

Hij kucht. 'Hier moet het ergens zijn, toch?'

Frank knikt, maar dat kan Huibert niet zien.

'Ja, daar aan het eind naar links. Dan zijn we er.'

Opeens krijgt Frank een por van Rinke.

Haar ogen zijn groot.

Ze wijst naar het bos, achter de volkstuintjes.

Frank kijkt langs haar arm.

Hij hijgt van schrik.

Hoe kan dat?

Zijn boomhut!

Die is helemaal roetzwart!

'Ehm ... stop!' roept hij.

'Wat?' zegt Huibert.

Hij trapt op de rem en de auto staat stil.

'We kunnen er hier al uit', zegt Frank schor.

'Ik moet even bij mijn boomhut kijken.'

'Ja, ik ook', zegt Rinke. 'Ik woon vlak bij hem.'

Huibert geeft weer gas.

'Mooi niet', zegt hij droog.

'Ik zet jullie voor de deur af. Dat heb ik beloofd.'

'Goed zo', zegt Stef, die naast zijn broer zit.

'We brengen ze echt thuis.'

'Dat kost wel meer benzine, hoor', pruttelt Rinke.

Frank voelt een kriebel in zijn buik.

Heeft zijn hut echt in de fik gestaan?

De hut is superspeciaal.

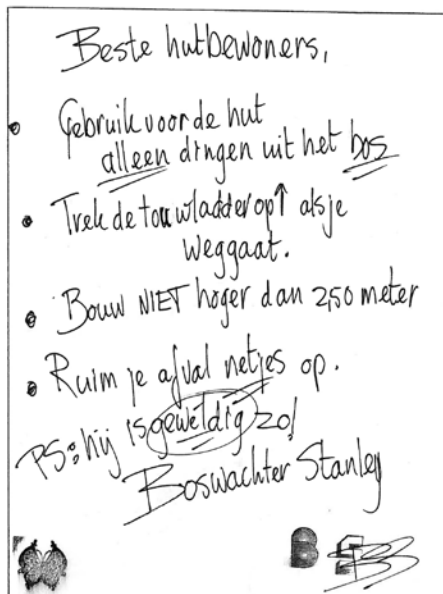
Het mag eigenlijk niet, zo'n boomhut.

Ze hebben geluk gehad met de boswachter.

De boom met de boomhut staat aan de rand van hun volkstuintje.

En dat ligt tegen het bos aan.

Toen de hut twee dagen klaar was, hing er een briefje aan.

'Stop maar, deze straat is het', zegt hij.
Hij wil niet dat mama hem ziet.
Dan moet hij gelijk binnenkomen.
Maar hij wil eerst naar zijn hut!
'Welk nummer?' zegt Huibert.
'Ja! Hier!' roept Rinke.
'Au, mijn oren', protesteert Huibert. 'Tot ziens.'
'Bedankt voor alles', zegt Frank gauw. 'Doei Stef.'
'Aju', zegt Stef. 'Bedankt voor jullie 5 euro. Tot maandag.'
Rinke opent het portier. 'Doei-doei!'
Frank glijdt achter haar aan de auto uit.
Hij rent weg, naar het bos.
De voetstappen van Rinke klinken achter hem.
Even later rijdt de auto van Stefs broer voorbij.
Huibert toetert twee keer.
Hij doet het raampje open.
'Wat is dat nou?' zegt hij. 'Ga je echt naar je hut?'
'Heel even', roept Frank. 'En dan naar huis.'
Hij glipt een steegje in.
Aan de andere kant steekt hij de straat over.
Daar is het bospad al.
Hij kijkt achterom en gelijk haalt Rinke hem in.
Ze staat nog eerder bij zijn hut dan hijzelf.

De hut is pikzwart.
De touwladder hangt er vreemd bij.
Twee dunne sliertjes, met stokjes ertussen.

Frank kijkt omhoog.
'Serieus!' zegt hij. 'Droom ik?'
'Dat denk ik niet', zegt Rinke.
Ze trekt aan zijn oor.
'Au!'
Frank tuft in zijn handen.
Dan voelt hij of de touwladder heet is.
Het valt wel mee.
Hij geeft er een rukje aan.
De touwladder lijkt wel van papier.
Ineens valt het halve ding omlaag.
En een paar brokken van de boomhut ook.
'Heb ik mijn hut van kartón gemaakt?' gromt Frank.
Rinke zet haar handen in de zij.
'Wie', zegt ze, 'heeft dit ...'
'Gedaan!' schreeuwt Frank woest.
'Mijn mooiste hut ooit.'
Hij kijkt naar het hoopje touwladder.
Dan kijkt hij naar de zon.
Die is nog steeds warm.
Het is erg heet, de laatste dagen.
Gloeiend!
'Help je mij?' zegt Frank zachtjes.
'Gaan we uitzoeken wie dit deed?' vraagt Rinke.
'Ja!'
'Zeker te weten. Nu beginnen?'
Frank aarzelt. 'Eerst thuis nadenken.
En een nachtje slapen.'

